

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 18 Φεβρουαρίου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΑ'. Αριθ. 254. Τιμὴ Φύλλον Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νέως 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 24.968

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐξάμηνος δρχ. 15.— Ἐτησίᾳ δρχ. 30
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ - ΗΜΕΙΣ - ΚΑΙ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ

Δὲν πρόκειται νὰ ἀναπτύξωμεν τὴν ἔννοιαν τῆς Ὁρθοδοξίας. Αὕτη εἶναι γνωστὴ ὅχι τόσο ἐκ συστηματικῆς σπουδῆς, ὅσον ἐκ διαισθήσεως. Τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς θέμα εἶναι ποῖοι ἐκπροσωποῦν τὸ ἀκραιφνὲς ὁρθόδοξον φρόνημα, ποῖαν σχέσιν ἔχομεν ἡμεῖς πρὸς τὴν ὁρθοδοξίαν καὶ ποῖοι οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὅπως ἐγράψαμεν καὶ εἰς τὸ προηγούμενον ἀρθρον τῆς στήλης αὐτῆς ἡ ὁρθοδοξία ὡς ἰδέα ὡς ἐκκλησιαστικὸν σχῆμα, ὡς θρησκευτικὸν χριστιανικὸν βίωμα διέρχεται μίαν σοβαρὰν κρίσιν. Ἐσχάτως ἐκυκλοφόρησε παρὰ τῆς ἀδελφότητος τῶν θεολόγων «ἡ Ζωὴ» πολυτελὲς καὶ κομψὸν βιβλίον μετὸν συγγραμμικὸν τίτλον «Ἡ Νostalγία τῆς Ὁρθοδοξίας». Ἐν τούτοις ὅμως διολισθαίνων ὁ ἀναγνώστης εἰς τὰς γραμμάς τοῦ βιβλίου αὐτοῦ αἰσθάνεται μίαν κατάπληξιν. Εἰς αὐτὸ ἐκτίθενται αἱ γνώμαι διαπερπαῶν διαμαρτυρομένων καὶ καθολικῶν θεολόγων (παραμενοντῶν ἐννοεῖται ἀμετακινήτως εἰς τὰς δογματικὰς τῶν περιοχὰς) ἀναφερόμεναι εἰς τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ὁρθοδοξίας! Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι ἀδιάσειστον τεκμήριον τοῦ ἀπερχάντου θανάτου καὶ τῆς πηγαίας ἐκτιμήσεως τῶν Ἑλλήνων Θεολόγων πρὸς τὸ Λυτικὸν ἐν γένει πνεῦμα, παρ' οὗ καὶ τὴν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν νοσταλγίαν... ἀνασύρωσι! Ἐάν δηλαδὴ ἐσιώπων οἱ καθολικοὶ καὶ οἱ διαμαρτυρούμενοι, οὐδεμία συλλαβὴ θὰ ἀνευρίσκετο διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν πρὸς τὴν ὁρθοδοξίαν ἀπέραντον σεβασμόν.

Καὶ ἐδῶ λοιπὸν τὸ φῶς τῆς Δύσεως ὁδηγός. Κατὰ συνέπειαν εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν μετ' εὐσυνειδήσιας ποῖοι ἐνσαρκώνουν τὸ ἀκραιφνὲς ὁρθόδοξον φρόνημα, διότι εἰς ὅλας τὰς ἐκκληλῶσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, εἰς τὰς κυριότατας ἀντιπροσωπευτικὰς ἀπόψεις τῶν θεολόγων μας εἶναι διάχυτον τὸ θολὸν καὶ ἐπιμεινδρὸν φρόνημα τῆς Δύσεως.

Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄλλο τι παρὰ νοσταλγία πρὸς τὰς ἀστειρευτοὺς δημιουργικὰς μορφὰς τοῦ παρελθόντος· σύνθημα ἐπιστροφῆς πρὸς τοὺς πατέρας οὐχὶ βεβαίως ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς δοτρακώδους προσηλώσεως εἰς τὰ σεπτὰ τῶν δυνάμετα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐν τῷ βίῳ (ὑπὸ τὴν γενικωτάτην σημασίαν τῆς λέξεως) ἐφαρμογῆς τοῦ ἀθανάτου πνεύματος τῶν Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ κυκλοφορία τῶν θελόντων σωθῆναι ἐντὸς τῆς Ἀγίας περιοχῆς ποὺ προσδιορίζουν τὰ δόγματα, αἱ παραδόσεις οἱ κανόνες ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἔθιμα αἵτινα ἐκηγάζουν ἐκ τῆς ἀστειρευτοῦς τῆς ὁρθοδοξίας πηγῆς. Ἐπομένως ἡ ὁρθοδοξία ἐνσαρκώνει πάντοτε εἰς ἐκάστην ἐποχὴν τὸ συντηρητικὸν πνεῦμα δι' αὐτὸ καὶ μοιραίως συγκρούεται πρὸς πᾶσαν τάσιν ἀποστασίας ἢ ὁποῖα ἐκδηλοῦται ὑπὸ τὸ ἀπονήρευτον σχῆμα! τῆς «προόδου» καὶ τῆς «προσαρμογῆς». πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς! Πρόδος σου λέγει ὁ ἄλλος καὶ τὸ σύνθημά του προκαλεῖ τὴν θύελλαν τῶν ἐπιδοκιμασιῶν τῶν ἐπιπολαίως σκεπτομένων. Οὐδεὶς μισεῖ τὴν πρόδον! Αὕτη ὅμως οὐδέποτε νοεῖται εἰς τὴν περιοχὴν τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀληθειῶν, διότι αὐταὶ καθ' οἷον τρόπον διετυπώθησαν ἀποτελοῦν πλῆρωμα μὴ ἐπιδεχόμενον προσθήκην ἢ ἀλλοίωσιν! Ἀφοῦδὲν δύναται νὰ βοηθῇ πρόδος εἰς τὰ θεμελιώδη θεωρήματα καὶ ἀξιώματα τῶν Ἐπιστημῶν (κομφοτεχνήματα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας) κατὰ μέγιστα λόγον δὲν δύναται νὰ βοηθῇ πρόδος καὶ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν (τὸ ἀπειροτέλειον τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας).

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς δυνάμεθα νὰ καυχηθώμεν, ὅτι παραμένομεν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, διότι δίδομεν τὴν αὐτὴν ἰσοβαρῆ σημασίαν εἰς ὅλους τοὺς παράγοντας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βίου καὶ δὲν ἀνεχόμεθα συμβιβασμοὺς οὔτε εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ δόγματος, οὔτε εἰς τὴν περιοχὴν τῆς λατρείας, οὔτε ὅπουδήποτε ἀπεφάνθη τὸ κύρος τῶν

πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκφράζομεν τὸ φρόνημα τῆς Ὁρθοδοξίας, διότι θέλομεν αὐτὴν ἀδέσμευτον ἀπὸ τὰς ἐπὶ μέρους σκοπιμότητας καὶ προσαρμογὰς καὶ ὑπερκειμένην τῶν ἐθνικῶν καὶ κρατικῶν ὁρίων τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν.

* *

Ποιοὶ εἶναι οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας; Πολλοί, ποιῆλοι, ποιικλώνυμοι. Ἐν τούτοις ὅμως οἱ πλέον ἐπικίνδυνοι, ἀλλὰ καὶ οἱ πλέον θρασεῖς... εἶναι οἱ Ὁρθόδοξοι!

Ὅταν διὰ μερικὸν ὀρθοδόξον ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι τὸ πῶσχημα ὑπόπτων σκοπιμότητων ὅταν δι' ἄλλους ὀρθοδόξους ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι τὸ κραυγαλέον σύνθημα ἀπεγνωσμένης προσπάθειας προβολῆς ὅταν διὰ τρίτους ὀρθοδόξους ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι λαμπρὰ εὐκαιρία πλουτισμοῦ καὶ δημιουργίας ἀκινήτων, τότε παρακαλῶ ἀναζητήσατε ἄλλους καταχθονιωτέρους ἐχθρούς!

Ὅταν ὑπάρχουν ὀρθόδοξοι, ποὺ δημαγωγοῦν καὶ δημοσκοποῦν ὅταν αὐτοὶ οἱ ὀρθόδοξοι ἐμφανίζονται καὶ μάχονται ὥς ἀπειθόχνητα στίφη ὅταν οἱ ὀρθόδοξοι ἐπιζητοῦν καὶ ἐπιδιώκουν τὴν δόξαν τῶν ὅταν οἱ ὀρθόδοξοι ἀλληλοδράκνουν καὶ ἀλληλοκατεσθίονται, τότε ἐρωτῶμεν τίνας δύνανται νὰ βλάψουν περισσότερον τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπὸ τούτους ὀρθοδόξους;

* *

Ἡ πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὸν θρίαμβον καὶ τὴν Δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἶναι τιμὴ τὸ ὅτι ἐγεννήθημεν Ὁρθόδοξοι εἶναι ὅμως καὶ πηγὴ ὑψίστων εὐθυνῶν. Σήμερον ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι πρέπει νὰ τελοῦν ἐν διακοῇ καὶ ἀνυστάκῳ ἐπιφυλακῇ! Ἡ σκέψις μας αὐτὴν τὴν στιγμὴν περιστρέφει εὐνοημονοῦσα εἰς τοὺς τάφους τῶν ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ Ἀσιμνήστου Ποιμενολόγου μας Χουρσούτου ἀναφωνοῦσα πρὸς τὸν Θεὸν «αἰωνία ἡ μνήμη».

Ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὰ τέκνα τῆς ἀνὰ τὴν ὑψίλιον στρατευομένης Ὁρθοδοξίας ἀπευθύνοντες τὸ ἀγωνιστικὸν σύνθημα «Ἀνδρίζεσθε καὶ κραταιοῦσθαι ἐν Κυρίῳ».

Τέλος στρέφομεν τὸ βλέμμα μας πρὸς τὸ Ἅγιον Πλήθος τῶν ὀρθοδόξων τῆς Πατρίδος μας, οἵτινες διώκονται, ταλαιπωροῦνται, χλευάζονται.

Ἀδελφοί,

Σεῖς εἰσθε ἀγωνισταί. Σεῖς φέρετε ὑψηλὰ τὸ λάβρον τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὰ στήθη σας ἀποτελοῦν τοὺς ἀμεταθέτους κυματοθρύσσας τῆς πλάνης καὶ τῶν αἰρέσεων. Κωφεύσατε εἰς τὰς δηλητηριώδεις συστάσεις τῶν αἰρετικῶν ἀλλὰ καὶ τῶν «ὑπερηλωτῶν», οἵτινες ὡς γυναικάρια εἰσδύουν εἰς τὰς οὐκίας σας διὰ νὰ ἡκολέψουν τὴν Ἁγίαν Σας συνείδησιν Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι Μία. Καὶ αὐτὴν τὴν Μίαν καὶ Ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν ὀφείλομεν ἠνωμένοι, παιδαρχοῦντες καὶ ἐν ἀγάπῃ νὰ διατηρήσωμεν καὶ παραδώσωμεν εἰς τὰ τέκνα μας.

Στῶμεν καλῶς, Στῶμεν μετὰ φόβου, ἐνθυμούμενοι τὴν σύστασιν τοῦ Κυρίου διὰ τοὺς ἐσχάτους αἰετοὺς καιροὺς «Νῦν κρίσις τοῦ κόσμου ἐστίν».

Ἐξοαρσεῖς ἀπαντήσεις

ΑΝΑΣΚΕΥΗ ΠΛΑΝΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶτα ἐρευνήσον τὴν ἐν Καρθαγένη Συνόδου Α' ἐπιστολὴν πρὸς Βονιφάτιον πᾶπαν Ρώμης καὶ τὴν Β' πρὸς Κελεστίνον τὸν Πάπαν, δι' ὧν ἐξ αἰτίας τοῦ πρεσβυτέρου Ἀπιαρίου, Συνδικτικῶς ἐλεγχθέντος καὶ ἀπὸ τῆς κοινωνίας τῶν συμπρεσβυτέρων καὶ λοιπῶν κληρικῶν χωρισθέντος καὶ μεταβάντος εἰς Ρώμην πρὸς Ζώσιμον καὶ Κελεστίνον τοὺς Πάπας, οἵτινες ἐδέχθησαν αὐτὸν εἰς κοινωνίαν καὶ ἐφοδιασθέντος μὲ συστατικὰ γράμματα καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ Φαυστίνου ἐπισκόπου (τοποτηρητοῦ τοῦ Πάπα) προσπάθειάσαντος νὰ ἀθωώσῃ αὐτὸν, καὶ, ὁμολογῶσαντος τὰ ἐγκλήματά του (Ἴδου ἡ ἀναμαρτησία τοῦ Πάπα) κατεροίφθη τὸ ἀλάνθαστον, ἀναμάρτητον καὶ τὸ περὶ ὑπερητόν κριτηρίου τοῦ πάπα ψεῦδος. Προτοῦ δὲ παραθέσωμεν τὰς σπουδαιότερας περιεκτικὰς τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἀοιδίμου Λέοντος Ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας «πρὸς τοὺς λέγοντας ὅτι ἡ Ρώμη πρῶτος θρόνος», ἐπὶ τοῦ ἄρθρου σας «Τὸ Βυζαντινὸν Σχίσμα» παρατηροῦμεν ὅτι, οὐχὶ μόνον τὸ περιεχόμενον τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ μόνον ὁ τίτλος ἀποτελεῖ διαστρέβλωσιν τῆς ἀληθείας, διότι «Βυζαντινὸν Σχίσμα» οὐδέποτε ἔλαβεν χώραν, ἀλλὰ «ρωμαϊκὸν ἢ παπικὸν σχίσμα» ἔλαβεν χώραν, διότι ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, οὔτε προσέθεσεν τίποτε εἰς τὴν Χριστιανικὴν, ἀποστολικὴν Συνδικτικὴν καὶ Πατερικὴν Διδασκαλίαν, οὔτε ἀφῆρσεν, οὔτε ἡλλοίωσεν, ἀλλὰ ταῦτα διέπραξεν ἡ Ρωμαϊκὴ παπικὴ Ἐκκλησία, αὐτὴ, ἑαυτὴν, ἀφ' ἑαυτῆς ἀποχωρισθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς Καθολικοῦ κορμοῦ τῆς Μᾶς Ἁγίας Κοθολικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Συνόδων, ἀντιφερομένη καὶ ἀντιπίπτουσα τῷ Παναγίῳ Πνεύματι, ὑπὸ ἐγωϊσμοῦ καὶ φιλαρχίας ἐλαυνόμενη, κληρονόμος οἷσα τοῦ ἀρχαίου ρωμαϊκοῦ πνεύματος τῆς βίας, αὐθαιρεσίας, ἀνελευθερίας καὶ αὐταρχικότητος, τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην ζητοῦσα στῆσαι, τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ οὐχ' ὑπετάγη, καθ' ὃ ρωμαϊκὴ καὶ ἐκ τοῦ ἐωφορικοῦ ἀνταρτικοῦ πνεύματος τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ αὐταρχισμοῦ ἐλαυνομένη προσέθεσεν τὰς γνωστὰς 25 τὸν ἀριθμὸν βλαφημίας τῆς καὶ καινοτομίας τῆς εἰς τὴν Δογματικὴν καὶ Μυστηριακὴν Διδασκαλίαν τῆς Μᾶς Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῇ θεῇ Λατρείᾳ, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς περὶ τοῦ Ρίπιοque βλαφημίας τῆς καὶ τῶν ἀξύμων μέχρι τῆς δῆθεν ἀσπύρου συλλήψεως τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας. Ἡ ὄντως μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἀνατολικὴ, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὅμως, στοιχοῦσα τῷ Ἀποστόλῳ τῶν Ἐθνῶν Παύλῳ, λέγοντι: «Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς, ἡ Ἀγγελος ἐξ οὐρανοῦ, εὐαγγελίζηται ὑμῖν, παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλάτας Α' 8 9), ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ὅτι «ἐν αὐτοῖς οὐκ ἐστὶν προσθεῖναι, καὶ ἀπ' αὐτῶν οὐκ ἐστὶν ἀφελεῖν» (Δεύτερον, ΙΒ' 22) καὶ συμφώνως πρὸς τὸν 3ον Κανόνα τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου διακαλύοντα: «Τοῖς ἀποστατήσασιν ἢ ἀφισταμένοις ἐπισκόποις μηδὲν ὑπόκεισθαι κατὰ μὴδέναν τρόπον» πολὺ δικαίως δὲν ἐδέχθη κατ' οὐδέναν τρόπον νὰ προδόσῃ τὴν ἐξ οὐρανοῦ ἀποκαλυφθεῖσαν

ἀλήθειαν τῆς Πίστεως, οὐδὲ νὰ νοθεύσῃ τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεως μὲ τὰ παπικὰ κατασκευάσματα, διακηρύττουσα στεντορεῖως διὰ τοῦ Μ. Βασιλείου ὅτι «ὕπερ τοῦ πατρικοῦ θησαυροῦ, τῆς ὑγιαίνουσας πίστεως ἐστὶν ἡμεῖς ἀγωνιζόμενοι». Οὐδὲν ἄλλο ἔπραξεν ἢ κατ' ἀνατολὰς ἁμωμος νύμφη τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, εἰ μὴ μόνον νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ἀποστολικὴν ἐντολὴν: «Στέλλεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ παντὸς ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος καὶ μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν, ἣν παρελάβετε παρ' ἡμῶν» (Β' Θεσ. Γ' 6). Καὶ κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον: «Σχίζει τις τὴν ἐκκλησίαν οὐχ ὁ τῶν ἀσεβῶν χωριζόμενος, ἀλλ' ὁ τῶν εὐσεβῶν ἀφιστάμενος».

Καὶ ἐν προκειμένῳ ὁ τῶν εὐσεβῶν ἀφιστάμενος εἶναι ἡ Ρωμαϊκὴ παπικὴ ἐκκλησία, νοθεύσασα τὴν ἀρχέγονον διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Συνόδων. Λοιπὸν ὑπάρχει «παπικὸν σχίσμα» καὶ οὐχὶ Βυζαντινὸν σχίσμα, τάναντία δὲ λεγόμενα, εἶναι ἀληθείας μακράν. Εἶθε λοιπὸν ὁ Κύριος νὰ δώσῃ τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἐπάνοδον τῆς ἀρκετοῦς αἰῶνας μακράν τοῦ Χριστοῦ εὐρισκομένης παπικῆς ἐκκλησίας, εἰς τὴν ἐξ ἧς ἐξέκλινεν ὁδόν.

Ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀρχιποῦ Βουλγαρίας Λέοντος περὶ τοῦ παπικοῦ πρωτείου:

«Εἰ ἡ Ρώμη, ὅτι ἐδέξατο τὸν κορυφαῖον ἐπίσκοπον, πρῶτον, ἡ Ἀντιόχεια μᾶλλον ἔξει τὸ πρωτεῖον· καὶ γὰρ ἡ πρὸ τῆς Ρώμης, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐπισκόπησεν ἐν Ἀντιοχείᾳ. Ἔτι, εἰ διὰ τὸν κορυφαῖον τῶν ἀποστόλων ἡ Ρώμη καὶ τὸν μαρτυρικῶς πρῶτως τελειώσαντα δρόμον, πολλῶ δικαιότερον τὰ Ἱεροσόλυμα τῆς Ρώμης πρωτεύειν. Ἔτι, εἰ ἀπὸ τῆς τῶν προσώπων ποιότητος τὸ πρωτεύειν τοῖς θρόνοις περὶεσι, πῶς οὐ λαμπρῶς κατὰ πάντα τὰ Ἱεροσόλυμα τὸ κράτος ἔξει; Αὐτὸς γὰρ ὁ καὶ ὁ Πέτρος καὶ ἀπάντων κοινὸς πλάστης καὶ Λεσπότης, ὁ πρῶτος καὶ Μέγας Ἀρχιερεὺς, ἡ πηγὴ πάσης ζωῆς καὶ Ἀρχιερατικῆς τάξεως, ἐν αὐτοῖς καὶ τὴν γέννησιν, καὶ τὴν διατριβὴν ἔσχε καὶ θαντὸν ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας ἐκὼν ἱεράτευσε. Ἔτι, εἰ διὰ τὸν κορυφαῖον ἡ Ρώμη ζητεῖ τὸ πρωτεύειν, δι' Ἀνδρέαν τὸν Πρωτόκλητον καὶ γεννέσει πρότερον ἀδελφόν, τὸ Βυζάντιον πρῶτον (καὶ ἡμεῖς προσθέτομεν: Διὰ οὐχὶ καὶ αἱ Πάτραι;) οὐκ ὀλίγοις γὰρ ἔτεσι τοῦ Βυζαντίου τὴν ἐπισκοπὴν ἔφθασεν προλαβεῖν, πρὶν ἢ τὸν ἀδελφόν, Ρωμαίων ἐπισκοπῆσαι. Εἰ δὲ προφέρεις μοι τό, «Σὺ εἰ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν» καὶ τὰ ἐξῆς, ἴσθι, ὥς οὐ διὰ τὴν ἐν Ρώμῃ ἐκκλησίαν εἰρηγεται ἅπασι. Ἰουδαϊκὸν γὰρ τοῦτο καὶ ταπεινόν, τὴν χάριν καὶ τὴν θεϊότητα αὐτῆς μέρεσι τοῖς καὶ τύποις περιγράφειν, ἀλλὰ μὴ ἀνὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ὁμοίως ἐνεργεῖν. Ἀλλά, καὶ τό, «ἐν ταύτῃ τῇ πέτρᾳ» πῶς ἂν τις, καὶ ἴσθι, ἴσθι, καὶ τό μὴ αἰσχύνεσθαι κλέος ἔχων, ἐκβιάσεται ἐπὶ τῆς ἐν Ρώμῃ ἐκκλησίας εἰρησθαι. Εἴρηται δὲ δῆλον ἐπὶ τῇ Θεολογησάσῃ τὸν Χριστὸν ὁμολογία, πέτρα, καὶ δι' αὐτῆς, ἐφ' ὅλη τῇ εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς ταῖς διδασκαίαις τῶν Ἀποστόλων ἐξαπλώσει καὶ θεμελιώσει τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς ἣν καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα διὰ τῶν Προφητικῶν σαλπύγων, κατὰ τὴν ὑφήγησιν τοῦ ἱερωτάτου καὶ σεβασμίτου Ὁροῦ ἀνολογοῦμεν (Τοῦ: πιστεύω) λελαληκέναι, τὸ λαλή-

σαν διὰ τῶν Προφητῶν ἱερολογούντες: «Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν», οὐ πετρίαν ἢ Ρωμαϊκὴν, ὥς τὸ φιλόκενον τῆς Ρωμαϊκῆς ἀπαιδευσίαις βούλεται.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΠΙΣΤΕΩΣ

Νὰ διατὶ ὁ Ἀγὼν θὰ θριαμβεύῃ. Εἰς τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν διαφαίνεται ὅλος ὁ ζῆλος καὶ ὅλος ὁ ἐνθουσιασμός πρὸς τὴν Ἀγωνιζομένην Ὁρθόδοξίαν.

Ἐν Νεούσῃ τῇ 29-1-57

Πανοσιολογιώτατον

Ἀρχιεπισκοπὴν

Κ. Μερκούριον Καλοσηκίμην

Γραφεῖα Γ.Ο.Χ.

Νίκης 33

Ἀθῆνας

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ,

Σὰς ἀποστέλλομεν δραχμὰς 200 ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ ἀντὶ στεφάνου ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Κυρίου Χρυσόστομου, πλέκομεν ἐγκώμιον διὰ τὴν μνήμην αὐτοῦ καὶ σὰς παρακαλοῦμεν, ὅπως τὸ δημοσιεύσῃτε εἰς τὴν ἔγκριτον ὑμῶν Ἐφημερίδα «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἐκτιμοῦμεν τοσοῦτον καλῶς τὸ κλέος τοῦ ὑπὲρ πίστεως καὶ ἀγάπης ἀγωνισαμένου Πατρὸς ἡμῶν Χρυσόστομου, διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ καρτερίαν ἣν ὁλοψύχως εἰργάσατο καρτερικῶς ἐμμένων εἰς τὰ πάτρια καὶ εἰς τὰ δόγματα τῶν ἐπὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων θεσπισθέντα. Ὑπομείνας διωγμούς καὶ στερήσεις καὶ ἐξόριστος διαμείνας εἰς τὸ ὄρος Μυτιλήνης, τυγχάνων γέρον 80ιούτης, ἐπανεληθὼν σῶος καὶ ἀβλαβὲς καλῶς ἀγωνισάμενος, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν εἰρήνῃ. Ὁ θάνατος κοινὸς καὶ τοῖς χειρίστοις καὶ τοῖς βελτίστοις, τοῖς μὲν πονηροῖς ὑπεροχῇ, τοῖς δὲ ἀγαθοῖς θαυμάζει. Εἶχε τερρασίαν ἡθικὴν καὶ ἐκπολιτιστικὴν δύναμιν, δρῶμενος ἐκ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δι' ὃ καὶ χρυσοῦς τὴν γλῶττιαν βροντοφωνεῖ λέγων: «Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πολεμουμένη νικᾷ, ἐπιβουλεύομένη λαμπροτέρα καθίσταται, δέχεται τραύματα καὶ οὐ καταπίπτει, ἀκατάβλητος καὶ ἀκαταγώνιστος διαμένει εἰς τοὺς αἰῶνας, διότι θείας χειρὸς ἔργον ἐστὶ, δι' ὃ καὶ θὰ μὲν ἀθάνατος εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ἀγήρατος αὐτοῦ ἡ μνήμη, ζηλωτῆς δὲ ὑπὸ πάντων τῶν ἀνθρώπων πενθεῖται μὲν διὰ τὴν φύσιν ὥς θνητός, ὑμνεῖται δὲ ὥς ἀθάνατος διὰ τὰς ἀρετάς. Ἡμεῖς μὲν καὶ θαυμάζομεν καὶ μακαρίζομεν τὸν θάνατόν του, ἐπειδὴ θνητοῦ σώματος ἔτυχεν ἀθάνατον μνήμην καὶ ἀρετὴν κατέλιπε. Μεθ' ὃ ἡ μνήμη αἰωνία καὶ ἡ εὐχὴ αὐτοῦ μεθ' ἡμῶν».

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἰωνᾶς Ἀρτέμιος, Δημήτριος Δραγουμάνος, Κων. Ἀδαμῆχος

Υπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33--Ἀθῆναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σαρμπίνης

Θεμιστοκλέους 25

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΘΩΝΟΣ

Κατωτέρω ἀναδημιουργούμεν ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «*Διορθωτικὴ Βιβλιοθήκη*» περισπούδαστον ἄρθρον τοῦ πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου κ. Γαβριὴλ Διονυσιάτου. Τὸ ἄρθρον αὐτὸ δὲν ἐκφράζει μόνον μίαν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμοῦν νὰ ἀγνοοῦν τὰ «μοντέρνα μυαλά», ἀλλ' ἐξηγεῖ τὴν γνώμην καὶ τὴν νοσταλγίαν τοῦ σημαντικωτέρου κέντρου τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἀπ' αὐτῆς τῆς πλευρᾶς εἶναι σεβαστὸν καὶ προκαλεῖ ὀλγὴ συγκινήσεως. Ἡμεῖς ἐκφράζομεν εὐλαβῶς τὰ συγχαρητήριά μας πρὸς τὸν πανοσιολογιώτατον συντάκτην καὶ διακηρύσσομεν τὴν χαρὰν μας, διότι ἡ ἀλήθεια ἤρχισε νὰ ἐνθαρρύνῃ πολλοὺς ἀξιεπαίνους μαχητάς, τῶν ὁποίων ἡ τιμία φωνὴ καὶ ἡ συνεπὴς στάσις θὰ βαρύνουν ἐπὶ τῆς κορείας τοῦ ὁραίου κινήματος τῶν παραδόσεων καὶ θὰ ἐξασφαλίσουν αἰγλήν εἰς τὴν ἀγωνιζομένην Ὁρθοδοξίαν.

Δι' ἄλλην μίαν φορὰν τὸ Ἅγιον Ὅρος σελαγίζει ὡς φάρος.

«Κατὰ τὰς ἀγίας ἡμέρας τῶν κοσμοσωτηρίων ἑορτῶν τῆς Γεννήσεως καὶ Ἐπιφανείας τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Σωτῆρος Χριστοῦ, ἡ διαφορά τῶν ἡμερολογίων καθίσταται πλέον ἐκδηλὸς καὶ ἐπισκιάζει σοβαρῶς τὸ εὐφρόσυνον τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν καὶ μετὰ νοσταλγίας ἐνθυμεῖται ἡ γενεὰ μας τὰς καλὰς ἐκεῖνας ἡμέρας, καθ' ἃς οἱ ὀρθόδοξοι ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μὴ καρδίᾳ ὕμνουν καὶ ὑμολόγουν τὸν Θεὸν καὶ ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ καιρῷ ἐτέλουν τὰς ἀγίας ἑορτάς.

Τριακονταετία καὶ πλέον παρήλθεν ἀφ' οὗ καὶ ἡμεῖς Ἐκκλησία ἤλλαξε τὸ ἀπ' αἰώνων Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ τοιοῦτου καὶ δὲν δυνάμεθα εἰσέτι νὰ ἐννοήσωμεν πρὸς τίνα σκοπὸν ἐγένετο τοῦτο, ποῖα ζημίᾳ ἐγένετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκ τοῦ παλαιοῦ καὶ τί ὠφελήθη αὕτη ἐκ τοῦ νέου. Ὡς σοβαρώτερος λόγος τῆς ἀλλαγῆς φέρεται ἡ ἀνάγκη τῆς ἡμερολογιακῆς εὐθυγραμμίσεως διὰ λόγους ἐμπορικῆς συναλλαγῆς, ὡς καὶ τὸ ὀρθότερον ἀπὸ χρονομετρικῆς ἀπόψεως τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἀλλ' αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν θεῖαν λατρίαν, καὶ διηυθετοῦντο πλήρως μὲ τὸ πολιτικὸν ἡμερολόγιον, ὡς γίνεται καὶ εἰς τὰς ἄλλας χώρας τῆς Ὁρθοδοξίας, Ρωσσίαν, Σερβίαν, Βουλγαρίαν, εἰς τὰς ὁποίας καὶ τὸ ἐμπόριον καὶ αἱ συναλλαγὰς δὲν θίγονται ἀπὸ τὸ ὑφιστάμενον παλαιὸν ἡμερολόγιον.

Ἀλλὰ ὅτι καὶ τὰ εἰπόμενα περιττεύει ἤδη, καὶ ὁ ἔργος δὲν ὠφελεῖ, ἐφ' ὅσον παρὰ τῶν ὁμολογεῖται, ὅτι ἡ μετατροπὴ ἐγένετο ἀντικανονικῶς καὶ ἡ ζημία ὑπῆρξε μεγάλη, τὸσον ἐκ τοῦ δασμοῦ εἰς τὰς τάξεις τῶν Χριστιανῶν μας, ὅσον καὶ ἐκ τοῦ κλονισμοῦ τῆς πίστεως αὐτῶν, ἐπὶ τὰ αἰώνια ὅρια τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Ὑφιστάμεθα δὲ καὶ τοὺς χλευασμοὺς τῶν ἀλλοδόξων, ὅτι συνησθάνθημεν τὸ λάθος μας καὶ ὅτι δὲν ἔχομεν οὐδ' αὐτὴν κἂν τὴν τυπικὴν ἐνότητα καὶ ὁμοφροσύνην οἱ Ὁρ-

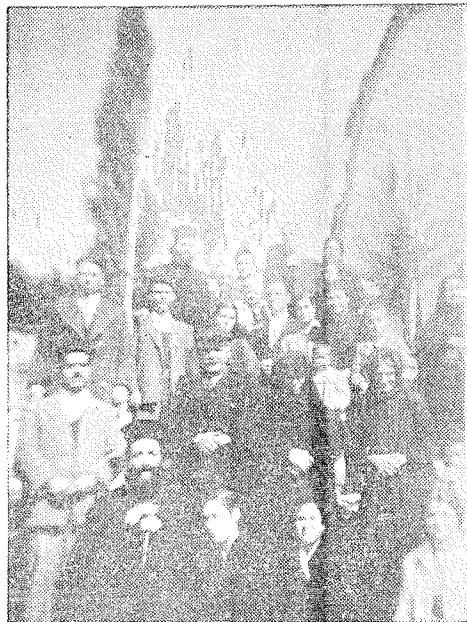
θόδοξοι εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν μας τάξιν.

Τὸ ἅγιον Ὅρος πιστὸν εἰς τὰς παραδόσεις, εἰς τὰ τυπικὰ καὶ τὴν παναρχαίαν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας μας, δὲν ἀπεδέχθη τὴν ἀλλαγὴν καὶ μένει σταθερῶς εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ εὐχεται εἰς τὸν Θεὸν τῆς εἰρήνης, ὅπως φωτίσῃ τοὺς ταγοὺς τῶν ἀγίων τοῦ Ἐκκλησιῶν, ἵνα, συσκεπιόμενοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ ἐπ' αὐτοῦ, ἐπαναφέρωσι τὴν ἐνότητα εἰς τὸ κλίμα τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Ὅτε πρὸ εἰκοσιπενταετίας συνήλθεν ἐνταῦθα ἡ Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων θεμάτων διὰ τὴν μελλοντικὴν Ὁρθόδοξον Προσύνδοτον ἐνεγράφη καὶ τὸ ἡμερολογιακόν, ὅλων μας αἱ ἐλπίδες περὶ κανονικῆς ρυθμίσεως τοῦ ζητήματος ἀνεπερώθησαν καὶ αἱ συνεδήσεις ἡρέμησαν μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία κηδομένη τῆς ἰδίας δημοσίας τῶν ὁρμονικῶν σχέσεων μετὰ τῶν πνευματικῶν θυγατέρων τῆς καὶ τῆς γαλήνης τοῦ Ὁρθόδοξου πληρώματος, θὰ συνεκάλει, ὡς ἔχει μόνη Αὐτὴ τὸ δικαίωμα, τὰς ἐπὶ μέρους ὁμοδόξους Ἐκκλησίας πρὸς λήψιν κανονικῆς Συνδικτικῆς ἀποφάσεως ἐν προκειμένῳ.

Δυστυχῶς ὁ ἐπακολουθήσας παγκόσμιος πόλεμος καὶ αἱ ὑφιστάμεναι πολιτικαὶ συνθήκαι εἰς τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ Ὁρθόδοξου κλίματος, δὲν ἐπέτρεψαν τὴν ὑπὸ πάντων πῃ θητὴν ταύτην ἐνέργειαν, καὶ μένει εἰσέτι ἡ ἀνωμαλία μετὰ τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, εἰδικῶς δὲ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς, ἡ πόλαι ποτὲ παρὰ Κορινθίους διαιρέσις, «ἐγὼ μὲν εἰμὶ Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλῶ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ» (Α' Κορ. α' 12).

Ἦδη χάριτι Χριστοῦ ἤρχισεν ἡ ἐπικοινωνία

Οἱ ἐκπροσωποῦντες τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν κληρικοὶ μας, ἐν μέσῳ ἀδελφῶν τοῦ Παραρτήματος Ἁγίου Πνεύματος Σεργῶν

ἡ πνευματικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ εἰς τὰς χώρας τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὁσημέραι καθίσταται πυκνότερα καὶ οἱ πονοῦντες διὰ τὴν κατάστασιν καὶ ἐν ταύτῃ ποθοῦντες διακαῶς τὴν στενωτέραν συνεργασίαν τῶν Ὁρθοδόξων, ἐλπίζομεν νὰ ἴδωμεν τὴν φύσει καὶ θέσει τοιαύτην συνεργασίαν καὶ ἐπὶ Συνόδου, διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων ὡς καὶ τοῦ ἡμερολογίου.

Μᾶς θλίβει κυριολεκτικῶς ἡ σπουδὴ συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς Προτεσταντικὰ Συνέδρια, καὶ ἡ ἀβελτηρία πρὸς σύγκλησιν διορθοδόξων τοιούτων, ὡς ἦτο ἀνέκαθεν ἡ κανονικὴ τάξις, καὶ μετὰ λύπης πληροφορούμεθα διτι προετοιμάζεται καὶ τοιοῦτον Προτεσταντικὸν Συνέδριον εἰς Ρόδον, μετὰ τὰ γνωστὰ ἐπακόλουθα τῶν τουριστικῶν ψυχαγωγιῶν καὶ λοιπῶν ἐκκοσμηκευμένων τυπικῶν, ἐντελῶς ξένων πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ζωὴν τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Πρὸς τί ἡ συμμετοχὴ μας εἰς τοιαῦτα συνέδρια καὶ ἡ ἀσφαλὲς μειονεκτικὴ συμπαράστασις μας εἰς αὐτά; Ἐφ' ὅσων πιστεύομεν διτι κατέχομεν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ πρεβυγενὴς Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, διατί νὰ μὴ καλῇ, ὡς τοιαύτη, Ὁρθόδοξα συνέδρια καὶ νὰ ἔρχονται οἱ ἀποσχισθέντες αὐτῆς, ἵνα ἐνωτισθῶσι τῆς πραγματικῆς φωνῆς τοῦ κυρίου; Ἡ μήπως ἀμοιρεῖ πιστεῶς καὶ σοφίας ἡ μήπως δὲν ἔχει τόπον πρὸς τοῦτο;

Τὸ ἅγιον τοῦτο Ὅρος εἶναι τόπος Πατριαρχικός, καὶ κυριαρχεῖται ἀπὸ τὸν μόνον ὀρθόδοξον Βασιλέα, τὸν εὐσεβέστατον Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Παῦλον τὸν Α'. Ἐδῶ εἰς τὸ πᾶν ἄγνον περιβάλλον του, εἰς τὸ ἱστορικὸν «Πρωτάτον», ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Παναγ. Θεοτόκου, προκαθημένου τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἀνακτοῦ καὶ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ συσχεπτομένων τῶν ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν καὶ ἀρχηγῶν τῶν ἐπὶ μέρους ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, θὰ συντελεσθῇ διὰ μίαν εἰσέτι φοράν ἡ ἐνότης τῆς Ὁρθοδοξίας μας, θὰ ἀκτινοβολήσῃ ἡ αἴγλη τῆς εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον καὶ θὰ ἴδῃ ὁ Χριστιανισμὸς

ποῖον εἶναι τὸ ἀληθινὸν ἐν Χριστῷ Συνέδριον, δι' οὗ ὁμιλεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ὅπως εὐδοκίᾳ τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ καὶ ἐπινεύσει τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀρχίσῃ συντόμως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον προεργασία καὶ ἐν καιρῷ πραγματοποιηθῇ ἡ παμπόθητος Πανορθόδοξος Σύνοδος καὶ ἴδωμεν ρυθμιζόμενον ὑπ' αὐτῆς ἐν Πνεύματι ἁγίῳ καὶ τῷ ἡμερολογιακῶν ζητημα, πρὸς ἀπροφάσιστον συμμόρφωσιν πάντων τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου

τῇ 3)16 Ἰανουαρίου 1957

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Διονυσίου

† Ἀρμιμανδρίτης ΓΑΒΡΙΗΛ

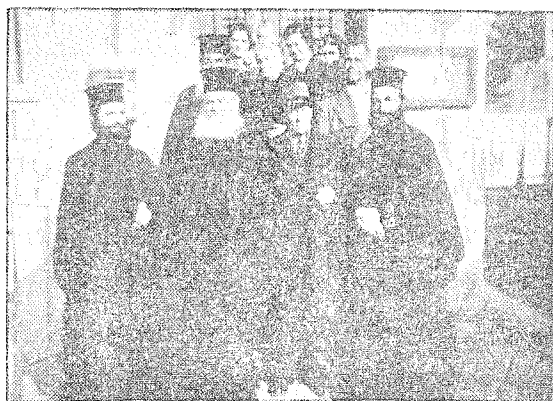
ΕΚ ΤΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

α) Ὁ σκοπὸς τοῦ κηρύγματος μου

Ἡ πατρίδα μου ἡ ψευτικὴ, ἡ γήϊνη καὶ ἡ μάταιη εἶναι ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Ἄρτης καὶ ἀπὸ τὴν ἐπαρχίᾳ Ἀπόκουρο. Ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα μου, τὸ γένος μου, εὐσεβεῖς ὀρθόδοξοι Χριστιανοί. Εἶμαι λοιπὸν καὶ ἐγώ, ἀδελφοί μου, ἄνθρωπος ἁμαρτωλός, χειρότερος ἀπὸ ὅλους, εἶμαι ὅμως δούλος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἐσταυρωμένου Θεοῦ. Ὅχι πῶς ἐγώ εἶμαι ἄξιός νὰ εἶμαι δούλος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὁ Χριστὸς μου με καταδέχεται διὰ τὴν εὐσπλαχνίαν του.

Τὸν Χριστὸν μας λοιπὸν, ἀδελφοί μου, πιστεύω, δοξάζω καὶ προσκυνῶ. Τὸν Χριστὸν μας παρακαλῶ νὰ με καθαρίσῃ ἀπὸ κάθε ἁμαρτίαν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν. Τὸν Χριστὸν παρακαλῶ νὰ με δυναμώσῃ νὰ νικήσω τοὺς τρεῖς ἐχθρούς! Τὸν κόσμον, τὴν σάρκα καὶ τὸν πειρασμόν. Τὸν Χριστὸν μου παρακαλῶ νὰ με ἀξιώσῃ νὰ χύσω καὶ ἐγώ τὸ αἷμα μου διὰ τὴν ἀγάπην του, καθὼς τὸ ἔχουσ καὶ ἑκεῖνος διὰ ἀγάπην μου.

Ἄν ἴσως ἀδελφοί μου, ἦτο δυνατόν ν' ἀνεβῶ εἰς τὸν Οὐρανόν, νὰ φωνάξω μίαν φωνὴν μεγάλην, νὰ κηρύξω εἰς ὅλον τὸν κόσμον, πῶς μόνον ὁ Χριστὸς μας εἶναι Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς

Ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» Θεσσαλονίκης. Κληρὸς καὶ Συμβούλιον

Τμήμα τοῦ πολυπληθοῦς ἐκκλησιασματος τοῦ Παρσημάτου μας Ποταμιᾶς Θάσου

ἀληθινὸς καὶ ζωὴ τῶν πάντων, ἡθελε τὸ κάμω. Μὰ ἐπειδὴ καὶ δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἐκεῖνο τὸ μέγα, κάμω τούτο τὸ μικρὸ καὶ περιπατῶ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον καὶ διδάσκω τοὺς ἀδελφούς μου κατὰ δύναμιν ὅχι ὡς διδάσκαλος, ἀλλ' ὡς ἀδελφός. Διδάσκαλος μόνον ὁ Χριστὸς μας εἶναι.

β) Περὶ ἐλεημοσύνης

Νὰ κάμετε ἐλεημοσύνες, ὅσο σὰς δίνει τὸ χέρι σας καὶ ξεχωριστὰ στοὺς δικούς σας. Ὅταν τοὺς βλέπετε στενοχωρημένους καὶ πικραμένους νὰ τοὺς παρηγοῇτε καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ πάντα νὰ ἐβγαίνῃ ἀπὸ τὸ στόμα σας λόγος γλυκός, μέλι καὶ ὄχι φαρμάκι. Ἀκόμη νὰ ἔχετε τὸν θάνατον εἰς τὴν ἐνθύμησίν σας καὶ νὰ φοβάσθε νὰ μὴν τύχη καὶ σὰς ἔλθῃ ἔξωφρα. Διὰ τοῦτο νὰ εἰσθε πάντα ἔτοιμοι καὶ διωρθωμένοι. Ἐπειτα ἂν ἔλθῃ ὁ θάνατος, καλῶς νὰ ὡς ἔλθῃ καὶ σὰς ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τοῦτον τὸν ψεύτικον κόσμον καὶ νὰ σὰς πηγαίνῃ εἰς τὸν ἀληθινόν καὶ αἰώνιον κόσμον, ὁποῦτέποτε δὲν ἔχει.

γ) Περὶ φιλεργίας καὶ πλοῦτου

Νὰ χαίρεσθε ὅσοι βγαίετε τὸ ψωμί σας μὲ τὸν κόπον σας, διότι ἐκεῖνο εἶναι εὐλογημένο καὶ ἂν θέλῃς δώσῃ καὶ ὀλίγον ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ πτωχοῦ. Μὲ ἐκεῖνο ἀγοράζεις τὸν παράδεισον.

Νὰ κλαίετε καὶ νὰ θρηνητε ὅσοι ζῆτε μὲ ἀδικίας καὶ ἀρπαγὰς καὶ μὲ ἀδικον διάφορον τῶν ἀσπρῶν (χρημάτων), διότι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀφωρισμένα καὶ καταραμένα. Καὶ ἐλεημοσύνην νὰ δώσετε ἀπ' αὐτὰ δὲν σὰς ὠφελεῖ, ὅτι φωτιά εἶναι καὶ σὰς καίουν. Δὲν μὰς ἔδωκε ὁ Θεὸς τὸν πλοῦτον διὰ νὰ πολυτρώγωμεν καὶ νὰ κάνωμεν πολύτιμα φορέματα καὶ παλάτια ὑψηλά καὶ οἱ πτωχοὶ νὰ ἀποθαίνουν ἀπὸ τὴν πείναν. Ἐχομεν χρὸς νὰ τρώγωμεν καὶ νὰ πίνωμεν τὸ ἀρκετὸν μας καὶ τὰ ἐπίλοιπα νὰ τὰ ἐξοδεύωμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Αὐτὸ εἶναι τὸ χρὸς μας, ἀδελφοί μου.

Ἔτοι τὸ ἡξυρετε. Ἀπὸ σήμερον καὶ ὕστερα ἔτοι νὰ τὸ κάνετε.

δ) Κυριακὴ ἀργία

Πρέπει ἀδελφοί μου, νὰ χαίρωμεθα καὶ περισσότερον τὴν Κυριακὴν. Πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα τὰς ἑξ ἡμέρας διὰ ταῦτα τὰ μάταια, τὰ γήινα καὶ ψεύτικα πράγματα καὶ τὴν Κυριακὴν νὰ σχολάζωμεν καὶ πηγαίνομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ στοχαζώμαστε τὰς ἁμαρτίας μας, τὸν θάνατον, τὸν παράδεισον, τὴν ψυχὴν μας, ὅπου εἶναι ἡ τιμιωτέρα ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον καὶ ὅχι νὰ πολυτρώγωμεν καὶ πολυπίνωμεν. Οὔτε νὰ ἐργαζώμεθα καὶ νὰ πραγματευώμεθα τὴν Κυριακὴν. Ἐκεῖνο τὸ κέρδος ὅπου γίνεται τὴν Κυριακὴν εἶναι καταραμένον.

Καὶ ἂν τύχῃ θελεῖς νὰ πουλήσῃς πράγματα φα-

γώσιμα τὴν Κυριακὴν κατ' ἀνάγκην, ἐκεῖνο τὸ κέρδος μὴ τὸ σμίγῃς εἰς τὴν σακκούλαν σου, ἀλλὰ δώσε το ἐλεημοσύνη εἰς τοὺς πτωχοὺς.

ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πρὸς

Ἀπαντας τοὺς ἐφημερίους καὶ τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα.

Ἐπαναλαμβάνομεν καὶ αὖθις, ὅτι τὸ μόνον ἐπίσημον Ὅργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος εἶναι ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας». Κατὰ συνέπειαν αὐτὸ πρέπει νὰ ἀποτελῇ καὶ τὸν μοναδικὸν σύνδεσμον μεταξύ ὅλων τῶν ἀγωνιζομένων ἀδελφῶν. Πᾶν ἄλλο περιοδικόν, φιλοδοξοῦν νὰ δίδῃ ἀγωνιστικὴν γραμμὴν καὶ ὁποσδήποτε νὰ ἐρθρογραφῇ ἐπὶ ζητημάτων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος, μόνον τὸν συντάκτην ἐκπροσωπεῖ.

Κατὰ συνέπειαν καίτοι σεβόμεθα τὴν ἐλευθεροτυπίαν, συνιστῶμεν τὰ ἑξῆς :

1) Ἐκ τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ διὰ τῶν ἐφημερίων μόνον ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» θὰ διανέμεται.

2) Πᾶσα μείωσις τῆς κυκλοφορίας τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ἀποτελεῖ βολὴν κατὰ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνος.

3) Καθιστῶμεν ὑπευθύνους διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης τοὺς ἐφημερίους καὶ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια τῶν ἐνοριακῶν Ναῶν.

Ἐκ τῆς Γραμματείας
καὶ τοῦ Γραφείου Τύπου

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΩΝ ΜΑΣ

Ἱεραὶ Παναγυῖρες ἐν Ἀράμῃ.

Εἰς τὰς 19 Ἰανουαρίου ἐωρτάσθη καὶ ἐφέτος ἡ ἐτησίᾳ μνήμη τοῦ Προμάχου τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγίου Μάρκου τοῦ εὐγενικοῦ ἐν τῷ ὁμονύμῳ αὐτοῦ Ἱερῷ ναφ. Ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιασματος συναλειτούργησαν οἱ κληρικοὶ μας Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Λιβέρης, ὁ Πανοσιολ. Ἱερομόναχος Ἀμβρόσιος καὶ ὁ Αἰδ. Ἱερεὺς Μιχ. Ν. Σαββόπουλος ὁσὶς καὶ ἐκήρυξεν τὸν Θεῖον Λόγον.

Εἰς τὰς 30 Ἰανουαρίου ἐωρτάσθη ἐν τῷ ὁμωνύμῳ Ἱερῷ Ναφ ἡ ἐπέτειος μνήμη τῶν Ἀγίων «Τριῶν Ἱεραρχῶν» συλλειτουργούντων τῶν Πανος. Ἱερομονάχου Ἀμβροσίου καὶ Αἰδ. Ἱερέων Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλου, ὁσὶς καὶ ἐκήρυξε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας. Ὁ θεοσκευόμενος λαὸς εἰμήθη τὴν Ἱερὰν Μνήμην τῶν μεγάλων τούτων Ἱεραρχῶν διὰ τῆς ἀθρόας προσελεύσεώς του. Κατὰ τὴν μεσημβρίαν παρετέθη τράπεζα κατὰ τὸ Ἀγιορειτικὸν ὑπόδειγμα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Αἰδ. Ἱερέως Μιχαὴλ, εἰς ἣν παρεκάθησαν οἱ Ἱερεῖς, οἱ ἐπίτροποι καὶ Ἱεροψάλται τῶν δύο Ἱερῶν ναῶν μας καὶ οἱ μακρόθεν ἐλθόντες προσκυνηταί.

Ἐκκλήσιας

Παρακαλοῦμεν τοὺς δροφίλους ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν Ἱερὸν ἀγῶνα δροφίλας, ὅπως σπεύσωσι καὶ πραγματοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιστολάς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὁρισθέντων σκοπῶν τῆς ἀπεστολῆς τῶν χρημάτων.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΟΣ

τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης
Ἑλλάδος κ. ΔΕΡΟΦΕΟΝ

Ἀ. Θ. ἡ. α. ς.

Μακαριώτατε,

Χάριτι καὶ εὐλογίᾳ Κυρίου ἀπὸ ἔτους παρεδό-
θη εἰς χεῖρας Ὑμῶν ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ποιμαίνει αὐτὴν ἐν οἰο-
την καὶ δικαιοσύνῃ.

Οἶδαμεν — καὶ ἡ Μακαριότης Ὑμῶν οὐκ ἄ-
γνοεῖ—ὅτι κρίνασιν οἷς εἶδε Κύριος. Ποιμένες πολ-
λοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐξ-
εναις διδασκαίς καὶ κενοφρονίαις ἐπόρευον, οὐ μόνον
ἐσκόρπισαν τὰ πρόβατα ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μισθωτοὶ
ὄντες κατεδίωξαν αὐτά, ὥς ἄλλοι Ἀρσενάοι καὶ Εἰ-
κονομάχοι.

Ἀπὸ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ποτὲ πόλεμος Ὁρ-
θοδόξων κατ' Ὁρθόδοξον, εἰ μὴ μόνον Αἰρετικῶν
κατ' Ὁρθόδοξον. Καὶ τοῦτο τὸ κατόρθωμα τοῦ
Ἀντιχρίστου ἐστίν.

Ἐδόθη εἰς χεῖρας Ὑμῶν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλη-
σία τῆς Ἑλλάδος κλυδωνιζομένη ἀπὸ τῆς 10ης Μαρ-
τίου 1924 ἐν τῷ πελάγῃ Αἰρέσεων καὶ κενοφρο-
νιῶν. Ὅσα ἐγένοντο τοῖς ἀδελφοῖς (ἐξορίαι, φυλα-
κίσεις, ραβδισμοί, ἀποσχισματισμοὶ κ.λ.π.) ἐπὶ ποι-
μαντορίας τοῦ ἐκδημήσαντος Ἀρχιεπισκόπου Σπυ-
ρίδωνος, αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν πάντα ταῦτα εἰς
καύχησιν τοῦ Σατανᾶ καὶ τῶν Ὁργάνων αὐτοῦ Αἰ-
ρετικῶν καὶ λυτῶν τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ τοῦ
ὑπὲρ τῶν προβάτων σφαγιασθέντος. Ὅς οὐδένα ἐ-
δίωξε τὸν μὴ πεισθέντα Αὐτῷ. Ὡστε τὸ διώκειν
καὶ δάκνειν τοὺς Ὁρθόδοξους δηλὸν, ὅτι ἐκ τοῦ
Πονηροῦ ἐστίν.

Ὑμεῖς Μακαριώτατε τὸν βίον Ὑμῶν ἐν τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ ἠναλώσατε καὶ πρὸς τὸν καιρὸν τῆς ἀναλύ-
σεως ἐγγίζοντες, πφωτισμένοι ἐστέ καὶ κάλλιον
παντὸς ἄλλου γινώσκετε, ὅπως τὴν εἰρήνην τῇ σπα-
ρασσομένη Ἐκκλησίᾳ προσάγητε. Ὅθεν τὸ πει-
σᾶσθαι εἰς τὸ ὑποδεῖξαι Ὑμῖν τοσοῦτος εἰρηνεύσεως
τοῦ εἰς χεῖρας Ὑμῶν ἐμπιστευθέντος λογικοῦ ποι-
μνίου τοῦ Χριστοῦ, ἀπορετὴ καὶ ἀνόσιόν ἐστι.

Γινώσκετε, ὅτι διὰ τὰς ποσάσεις καὶ τὴν ἁ-
κριβῆ τῶν κανόνων τήρησιν διωκόμεθα, ἀλλ' οὐδέ-
ποτε ἐπαυσάμεθα δεόμενοι ὑπὲρ τῆς εἰρηνεύσεως
καὶ ὁμονοίας τῆς Ἐκκλησίας. Ἐάν ἀπὸ τοῦ σχίσμα-
τος τοῦ 1924 καὶ ἐντεῦθεν ὑπερβῶσιν τινὲς καὶ
πράξεις μὴ σύμφωνοι πρὸς τὰς τοῦ Κυρίου ἐντολὰς
ἐν τῇ παραδείξῃ Ὑμῶν ἐσημειώθησαν ἡ ἀμαρτία,
διότι ἡ Πολιτεία στερόχασα τοὺς ποιμένοντας ὑμᾶς
τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, ἔδωκε καιρὸν, ὅπως ἀνθρω-
ποι φίλαντοι, φιλόγονοι, φιλήδονοι, ἀσώδδοι κ.λ.π.
τὴν εὐλάβειαν καὶ ποσῆλῶσιν τῶν ποσάτων πρὸς
τοὺς Πατρώους Νόμους ἐμμεταλλεύμενοι καὶ ὡς
μέσον πορισμοῦ ἠγαυένοι εἰσπηδήσωσιν εἰς τὸ διὰ
τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀγωνιζόμενον ποιμνιον καὶ ἐγκο-
πὴν δόσωσι τῷ Ἐδωγελίῳ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ταῦτα
πάντα πάλιν διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ἐπέτρεψεν ὁ
Χριστός.

Διὰ τοῦτο Ὑμεῖς Μακαριώτατε, τὴν ποθητὴν

ἡμῖν εἰρήνην ἅμα ὡς πιστεύομεν—ἐπιτύχητε, χίρι-
τι καὶ εὐλογία Κυρίου, εἰτα τὸ Φαγγέλιον ἀναλα-
βόντες ἀποκαθάρατε τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ παντὸς
σαπρού, μὴ καρπὸν ποιοῦντος καὶ τὸ πλήρωμα σκαν-
δαλίζοντος. Καὶ ἔσται τὸ ὄνομα Σου εὐλογημένον
καὶ εἰς μνημόσυνον αἰώνιον, μετὰ Μάρκου τοῦ Εὐ-
γενικοῦ τοῦ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν στηρίζαντος
κατὰ τῶν αἰρέσεων τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. Ἐάν
δὲ μὴ ἀκούσωσιν Ὑμῶν καὶ μὴ δέξωνται Ὑμᾶς,
καταγγέλλατε τῷ λαῷ καὶ ἐκτινέξαντες τὸν κονιορ-
τὸν τῶν ὑποδημάτων Ὑμῶν ἀπέλθετε ἐκβοῶντες τὸ
τοῦ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου «Λαὸν ἀπειθῆ καὶ κλῆρον
ἀνυπότακτον ἀποιτάσσομαι καὶ τῷ Χριστῷ συντάσ-
σομαι».

Εἰ δὲ καὶ τῶν δικαιομάτων Ὑμῶν καὶ πάσης
παροχής, ὕλικῆς καὶ κομμικῆς, ἐκονομῶς ἀπεξενώ-
θητε, Θεραπετήρια Κληρικῶν καὶ ἄλλα φιλανθρω-
πικὰ ἱδρύματα ἐγείροντες, ὅμως εἰ μὴ τὴν εἰρήνην
ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπαναφέρητε, οὐδὲν τὸ θαυμα-
στὸν ἐποιήσατε, διότι οὐδεὶς ἐπαινέσῃ Ἀρχιεπίσκοπον
ἀσχάλλοντα ἐπὶ ἀλληλοσπαρασσόμενοις προβάτοις
καὶ, τὸ χειρὸν πάντων, ὑπὸ Ποιμένων τοῦτο γιγνώ-
μενον.

Εὐχόμενοι τῷ Θεῷ φημισμὸν, μακροήμερουσιν
καὶ θυεῖαν Ὑμῖν ἐκ' ἀγαθῷ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνα-
τολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας

Διατελοῦμεν Μετὰ Σεβασμοῦ

Διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου
Παλαίουμετρολογητῶν Νομοῦ Ἀαρίας

Ο Πόδεςδος

ΑΠ. ΘΕΟΔΩΡΟΥΛΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

ΕΥΘ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἀξιωματικὸς Χωροφυλακῆς ἐ.δ.

ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΑΣΤΟΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅταν λοιπὸν διὰ τινὰς δῆθεν εὐλόγους ἀ-
φορμὰς τοὺς ἀδελφούς ἐγκαταλείπωμεν, οὔτε
τὰς αἰτίας τῆς λύτης ἀπεμακρόνομεν, ἀλλὰ
μόνον ἐνηλλάξαμεν αὐτάς ἐφ' ὅσον ἢ ἐν τοῖς
ἔσω ἡμῶν νόσοις καὶ ἐξ ἄλλων ἀφορμῶν ἀνα-
γεννᾶται. Διότι βεβαίως, κατὰ τῶν ἐσωτερικῶν
παθῶν πρέπει νὰ στρέφεται ὁλόκληρος ὁ ἀγὼν
ἡμῶν. Καὶ διότι ταῦτα, ὅταν διὰ τῆς χάριτος
καὶ τῆς συνεργίας τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς καρδίας ἀ-
ποβληθῶσιν, ὅχι μόνον μετὰ ἀνθρώπων ἀλλὰ
καὶ μετὰ τῶν ἀγρίων θηρίων δυνάμεθα νὰ συ-
ζήσωμεν, κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ μακαρίου Ἰωβ εἰρη-
μένον «Θῆρες ἀγριοὶ εἰρηεύσουσι σοι». Πρῶ-
τον λοιπὸν πρέπει νὰ ἀγωνισθῶμεν κατὰ τοῦ
πνεύματος τῆς λύτης τοῦ ἐμβάλλοντος τὴν
ψυχὴν εἰς ἀπόγνωσιν, ὅπως ἀπομακρόνομεν

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡ ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης

Μετὰ πανηγυρικὴν μεγαλοπρέπειαν ἐτελέσθη ἡ ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἑλληνικῆς ὁρθοκωντικῆς Κοινότητος Θεοφάνειας. Εἰς τὴν πανήγυριν μετέβησαν ἐξ Ἀθηνῶν, ὡς ἀντιπροσώποι οἱ Αἰδεσ. Ἱερεῖς κ. Κων. Παπαντωνίου, ὁ ἱεροδιάκονος Σπυρίδων Ἑρμογένης καὶ τρεῖς λαϊκοὶ θεολόγοι. Εἰς τὴν λειτουργίαν ἔλαβον μέρος οἱ ἱερεῖς πανοσιολογιάτατος Ἀρχιεπισκόπου π. Γαβριὴλ Λίβερης/προεξάρχου, οἱ αἰδεσιμώτατοι ἱερεῖς Στυλιανὸς Μουσᾶς, Συμεὼν καὶ Κων/νος, συμπαραστατούμενοι ἀπὸ τὸν ἱεροδιάκονον Σπυρίδωνα. Ὁ μεγάλος ναὸς ἦτο ἀσφυκτικὰ γεμάτος· ἐνώπιον δὲ τοῦ πελυπηθόους ἐκκλησιασματος ὁμίλησεν ὁ παριστάμενος θεολόγος μετὰ θέμα «Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι ὡς ἄγωνισταί». Μετὰ τὸ πέλος τῆς Ἱερᾶς Λειτουργίας ὁ πρόεδρος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου κ. Κατσάρος μετὰ τῶν συμβούλων, ἐδεξιόθησαν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ὁργανώσεως τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν παροικημάτων. Ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς λαμπρᾶς πανηγύρεως, ἀποδεικνυσούσης τὸν ἄγρυπνον ζῆλον τῶν Μανεδῶν καὶ διὰ τὴν ὅποیان ἀξίζουν θεορμὰ συγκαλητῆρα εἰς τοὺς παρόγοντας.

Ἡ φελεανθροπικὴ κίνησις τῶν ἐνοριῶν Ἰωσῆ

Τὸ Φιλόπτωχον Ταμεῖον Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Φιλίππου διένειμε κατὰ τὰ Χριστούγεννα εἰς 33 οἰκογενεῖας δρχ. 2.540. Ὡσαύτως τὸ Φιλόπτωχον Ταμεῖον Ἀγίων Τριῶν Παρθένων (Ρούφ) δρχ. 1.857.

αὐτὸ ἀπὸ τῆς καρδίας ἡμῶν. Διότι τοῦτο δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Κάνν νὰ μετανοήσῃ μετὰ τὴν ἀδελφοκτονίαν, οὔτε εἰς τὸν Ἰούδιαν μετὰ τὴν προδοσίαν τοῦ Διδασκάλου.

Ἐκείνην δὲ μόνην τὴν λύπην νὰ διατηρήσωμεν τὴν διὰ τὴν μετὰ καλῆς ἐλπίδος γινομένην μετάνοιαν τῶν ἡμαρτημένων, περὶ τῆς ὁποίας εἶπεν ὁ Ἀπόστολος· «ὅτι κατὰ Θεὸν λύπη μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν ἀμεταμέλητον ἐργάζεται». Διότι ἡ κατὰ Θεὸν λύπη, διατρέφουσα τὴν ψυ.ὴν διὰ τῆς ἐλπίδος τῆς μετανόιας εἶναι ἀνάγκητος μετὰ ἡχαρᾶς. Παρασκευάζει ὅθεν τὸν ἄνθρωπον, ὥστε νὰ εἶναι πρόθυμος καὶ ὑπήκοος εἰς πᾶν καλὸν ἔργον, εὐπρόσιτος, ταπεινός, πρᾶος, ἀνεξίκανος, ὑπομονητικός εἰς πᾶσαν ἠθικὴν ἐργασίαν καὶ συντριβὴν ὅποια δηλαδὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ κατὰ Θεὸν λύπη. Ἐνεκα τούτου λοιπὸν ἡ λύπη αὕτη, καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἱκανὸν νὰ γνωρίσῃ τοὺς καρπούς τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἥτοι χαρὰν ἀγάπην εἰρήνην μακροθυμίαν, ἀγαθότητα πίστιν ἐγκράτειαν.

Διότι ἐκ τῆς ἀντιθέτου λύπης, τοὺς καρπούς τοῦ πονηροῦ πνεύματος ἐννοοῦμεν, οἵτινες εἰναιὶ ἀκηδία ἡ ἀνυπομονησία ὁ θυμὸς τὸ μῖσος ἡ ἀντιλογία ἡ ἀπογοήτευσις ἡ ὀκνηρία πρὸς τὴν προσευχήν. Ἀπὸ τὴν ὁποίαν λύπην δεόν νὰ ἀπομακρυνώμεθα ὅπως ἀπὸ τὴν πορνείαν, ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν καὶ τὸν θυμὸν ὡς καὶ ἀπὸ τὰ λοιπὰ πάθη.

Αὕτη δὲ θεραπεύεται διὰ τῆς προσευχῆς τῆς ἐλπίδος εἰς τὸν Θεὸν τῆς μελέτης τῶν θείων λόγων καὶ τῆς συναναστροφῆς μετ' ἄνθρώπων εὐλαβῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

Περιοδεία τοῦ ὑπευθύνου τύπου

Ὁ αἰδεσιμώτατος πατήρ Κων/νος Παπαντωνίου, ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς ὑπευθύνου τοῦ τύπου περιώδευσε τὰ παρατήματα Βασιλικῶν, Σερρών, Ἀγ. Πνεύματος Σερρών, Δράμας, Καβάλλας, Ποταμίας Θάσου. Εἰς μερικὰ ἐξ αὐτῶν ἐλειτούργησε. Ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν ἐφημερίων καὶ τῶν μελῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτροπῶν ἐπεμελήθη τῆς λύσεως διαφορῶν προβλημάτων, ἀναφερομένων εἰς τὴν κυκλοφορίαν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας». Παντοῦ συνήτητος κατανόησιν καὶ συμπράξασιν εἰς τὸ ἔργον.

Νῦν ἐπέστη ὁ καιρὸς]

Διὰν ἀξιεπαίντως ὁ ἀπάματος ἐργάτης τοῦ Ἐθαγγελίου κ. Σωτ. Σχοινᾶς παρέδωκε εἰς τὰς στήλας τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδιδομένου περιεσμένου περιοδικοῦ «Ἀγιογραφικὴ Βιβλιοθήκη» (ἀρ. 245—246) δύο περιουσιώδιστα ἄρθρα δύο ἐγκανημάτων τοῦ Ἀθῶνος, τοῦ Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Διονυσίου (ὅπερ καὶ ἀναδημοσιεύομεν αὐτοῦσιον) καὶ τοῦ μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσίου, ὡς ἐπίσης καὶ ἐπιστολὴν τοῦ ἐγγεῖνου ἐπιστήμενος καὶ καθηγητοῦ τοῦ Πανπιστημίου κ. Γεωργ. Παπαγιαννοπούλου, περὶ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος. Διὰ τῆς πλουσίας αὐτῆς ἀρθρογραφίας τῆς «Ἀγιογραφικῆς Βιβλιοθήκης», διὰ τῆς ὡσαύτως σπουδαιότητος τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν», διὰ τῶν ἐπιστημονικῶν γνωματεύσεων τοῦ «Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Διονυσίου» καὶ τοῦ «Κανονικοῦ Διονυσίου», διὰ τοῦ κυκλοφορήσαντος βιβλίου τοῦ κ. Π. Σμαίλη «Οἱ γράμματα τῶν παλαιῶν ἐποχῶν κ. λ. π.» καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς ὁσημέραι διοργανομένης κινήσεως τῶν παλαιοημερολογιτῶν, καθίσταται σαφές, ὅτι ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς κανονικῆς ρυθμίσεως τοῦ ζητήματος, ὥστε νὰ ἐπέλθῃ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ὁμόνοια εἰς τὴν Ἑκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀξιοποιηθοῦν οἱ χιλιάδες τῶν χριστιανῶν, οἵτινες κατὰ τὴν προσφυᾶ ἐνφρασιν τοῦ δαιολογιακοῦ Θεοκλήτου μοναχοῦ, θὰ πορίσων εἰς τὴν Ἑκκλησίαν ἀνυπολόγητους δυναμότητας Αἰγλης.

Ἀς ἀποφασίσῃ λοιπὸν ὁ σοφὸς οἰκονομάρχης τῆς Ἑλλαδικῆς Ἑκκλησίας νὰ ἐπιθέσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ γοήτρου εἰς τὴν λύσιν τοῦ ἐπιμάχου αὐτοῦ ζητήματος, δι' ἧς πολλὰ πρᾶγματα θὰ ἐπατέλθωσιν εἰς τὴν θέσιν των.

Οἱ ἀναρμόδιος

Ἐπιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν τῶν ἐφημερίων καὶ ἀδελφῶν τῶν παρατηρητῶν. Οὗτοι ἐρχόμενοι εἰς Ἀθήνας δι' ὑποθέσεις τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ὁφείλουσαν νὰ προσερχώμεθα εἰς τὰ Γραφεῖα καὶ νὰ ἐπιζητοῦν τὴν συμπράξασιν τῆς Ἑκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἢ τοῦ Α. Σ. τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. Οἱ διάφοροι τρεῖς καὶ οὐδένα ἐκπροσωποῦν ὡς ἀνέκδοτον καὶ βλάπτον τὸν Ἀγῶνα, ὡς ἐνεργοῦντες ἀναρμόδιως καὶ χωρὶς ἐξουσιοδότησιν.

Ἡ διορθόδοξος προσύνοδος καὶ τὰ θέματα αὐτῆς

Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. πρωτ. 2773 καὶ Δικτυ. 1578 τῆς 10/12/56 ἐγγράφου τῆς πρὸς τοὺς Ἱεράρχας τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀναγγέλλει τὴν σύγκλησιν διορθόδοξου προσυνόδου καὶ γνωστοποιεῖ τὰ θέματα. Ἀπὸ τὸν θεματολόγιον αὐτῆς ἀπονοιάζει ὡς ἐξεταστέον θέμα τὸ ἡμερολογιακόν. Διότι; Καὶ σαφὲρ εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀποσιελὶ βᾶθρον λειτουργικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν ἄλλων ὁμοδόξων Ἑκκλησιῶν καὶ ὡς ἐπιδόμον ἐξαμνηστέον. Μεταξὺ τῶν θεμάτων φέρεται ὡς ἐξεταστέα καὶ ἡ σπουδὴ βαθυτέρως διαλυτικῆς ἐράσεως εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας.

Ἡ διορθόδοξος Σύνοδος θὰ ἀπαδείξῃ τὸν βαθμὸν καὶ τὴν ἔντασιν τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος τῶν Ὁρθοδόξων Ἑκκλησιῶν. Καὶ διὰ τὰς ἐπιτύχῃ αὐτῇ χρειάζονται περισσώτερος ζῆλος καὶ βαθύτερα συναίσθησις τῆς εὐθύνης.